

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 15. dubna 2016 samosoudcem JUDr. Petrem Vaněčkem, Ph.D., *t a k t o* :

Obžalovaný

XXX,

nar. XXX, trvalý pobyt XXX,

je vinen, že

v období od 14. 8. 2015 do 1. 11. 2015 v denních i nočních hodinách opakovaně kontaktoval svoji bývalou družku XXX, trvale bytem XXX, a to telefonáty a SMS zprávami, ve kterých jí mimo jiné vyhrožoval tím, že bude všeho litovat, že je již blízko, a že někomu ublíží a jí to bude mrzet apod., a když ji v přesně nezjištěný den na počátku září 2015 potkal před prodejnou BILLA, spol. s r. o., jež se nachází na XXX, proti její vůli se s ní začal bavit a doprovázet ji při nákupu v této prodejně a následně i při cestě domů, přičemž jejich rozhovor ukončil slovy, že ji bude muset podříznout, na základě čehož se XXX začala bát o sebe i o svou rodinu,

t e d y

jinému vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu,

č í m ž s p á c h a l

přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku k trestu **o d n ě t í s v o b o d y** v trvání **č t y ř (4) m ě s í c ů**.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice **s d o z o r e m**.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Pardubicích podal dne 21. 12. 2015 návrh na potrestání XXX pro jednání popsané ve výroku rozsudku, kterým se jmenovaný měl dopustit přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku. Ve věci bylo Okresním soudem v Pardubicích ve dnech 20. 1., 27. 1., 10. 2. a 15. 4. 2016 konáno hlavní líčení. Po provedeném dokazování u hlavního líčení soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům:

Obžalovaný v přípravném řízení i v řízení před soudem vinu popřel. Nesouhlasí s návrhem na potrestání, ke kterému uvedl, že s XXX se potkal mimo prodejnu BILLA zcela náhodně, oba se spolu začali bavit a k žádnému vyhrožování z jeho strany nedošlo. Obžalovaný se s XXX chtěl pouze domluvit na odvozu svých věcí z bytu. Z toho důvodu ji pak i telefonicky kontaktoval. V telefonátech ani v SMS zprávách jí však nikdy nevyhrožoval. Obžalovaný se zmínil o tom, že nyní ho SMS zprávami kontaktuje sama XXX, aby si vyzvedl dané věci. Dodal, že XXX pije alkohol, a pak ho v SMS zprávách uráží.

Obhajoba obžalovaného byla však vyvrácena ostatními důkazy provedenými u hlavního líčení. Svědkyně a poškozená XXX vypověděla, že ji obžalovaný pronásledoval v prodejně BILLA, pak počkal, až vyšla z prodejny ven, a se slovy, aby ji nenapadlo na kole ujet, ji doprovodil pěšky domů. Vyhrožoval jí, že pokud v ten den nedorazí do hospody U Vietnamce, tak ji podřízne. Řekl, že se s ní chce dohodnout, aby se k sobě vrátili. Od 14. 8. do 1. 11. 2015 obžalovaný poškozené posílal SMS zprávy, následně v tom už nepokračoval. Napsal jí například, že je blízko k domu, kde bydlí, že tam vlezte a něco provede. Poškozená pak dostala i strach jít další den do práce. Obžalovaný ji přes mobil kontaktoval velmi často, mnohdy i vícekrát za den. SMS zprávy už poškozená uloženy nemá, protože provedla výměnu SIM karty. SMS zprávy od obžalovaného však poškozená dala přečíst dceři a jejímu příteli, se kterými bydlí ve společné domácnosti. O zprávách hovořila i se svým otcem, tomu je

však neukazovala přímo v telefonu. Důvodnou obavu o život u poškozené vyvolávala slovní vyjádření obžalovaného, kdy poškozená znala povahu obžalovaného a dostala strach, že by mohl výhrůžky naplnit.

Výpověď poškozené XXX o vyhrožování usmrcením ze strany obžalovaného korespondovala s tím, co u hlavního líčení vypověděla svědkyně XXX, dcera poškozené, XXX, přítel dcery poškozené, a XXX, otec poškozené. Svědek XXX u hlavního líčení uvedl, že se mu poškozená svěřila s tím, že jí obžalovaný vyhrožoval zabitím. Svědek však nebyl tomuto vyhrožování přítomen a SMS zprávy od obžalovaného pro poškozenou nečetl. Obžalovaného svědek označil za chorobně žárlivého. Svědkyně XXX potvrdila, že byla několikrát přítomna telefonickým hovorům obžalovaného s poškozenou a poškozená jí dala přečíst SMS zprávy, ve kterých jí obžalovaný vyhrožoval. Svědkyně dále uvedla, že poškozená se obžalovaného bála, a pravděpodobně i proto neodjela na kole před obžalovaným u prodejny BILLA. Svědek XXX uvedl, že obžalovaný poškozenou pronásledoval, natáčel ji, poškozená se z toho důvodu bála kamkoli chodit, a skončila proto i v práci. Obžalovaného se bála i dcera poškozené. Obžalovaný poškozenou napadal slovně i fyzicky. Poškozená dala svědkovi přečíst SMS zprávy, ve kterých jí obžalovaný vyhrožoval tím, že ji zmlátí a znepríjemní jí život. Svědek byl přítomen i některým telefonátům poškozené s obžalovaným, kdy bylo slyšet, že jí obžalovaný řekl, že ji zničí.

Dokazování bylo provedeno i listinnými důkazy, především přílohovým spisem Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 3 T 139/2015. V odkazovaném řízení byl obžalovaný rozsudkem ze dne 27. 11. 2015, č. j. 3 T 139/2015-74, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 16. 3. 2016, č. j. 14 To 66/2016-94, pravomocně odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání jednoho roku se zařazením do věznice s dozorem, a to pro přečin nebezpečného vyhrožování ve vztahu k XXX a přečin porušování domovní svobody. Stalo se tak pro skutek spočívající v tom, že dne 14. 8. 2015 v době od 00:05 hod. do 00:12 hod. v XXX nejprve přešel oplocení pozemku, který tvoří příslušenství rodinného domu č. p. XXX, a poté vlezl otevřeným oknem do ložnice uvedeného domu, vzbudil XXX a žádal ji, aby ho vzala k sobě zpět, a když XXX žádost obžalovaného odmítla, odešel do kuchyně, vzal ze zásuvky kuchyňský nůž o délce cca 30 cm, na což XXX reagovala tak, že zamkla dveře vedoucí z ložnice do kuchyně. Obžalovaný pak přes zamčené dveře začal XXX vyhrožovat, že ji musí podříznout, protože pokud s ním nechce být, tak nikdo jiný s ní nebude. Z provedeného dokazování přílohovým spisem sp. zn. 3 T 139/2015 tedy plyne, že vztah obžalovaného k poškozené XXX byl velmi napjatý. Obžalovaný poškozené už v daném případě vyhrožoval, že ji zabije, jak bylo v tomto pravomocně skončeném trestním řízení prokázáno.

Ze zprávy Policie České republiky ze dne 3. 3. 2016, kterou k důkazu navrhla obhajoba, soud zjistil, že poškozená XXX od počátku roku 2014 podala na obžalovaného pět trestních oznámení, a to pro fyzické napadení, znásilnění, 2x porušování domovní svobody a nebezpečné vyhrožování. Z tohoto důkazu však neplyne nevěrohodnost poškozené XXX, neboť skutečnost podání více trestních oznámení na obžalovaného nevede s ohledem na další v řízení provedené důkazy k závěru, že by XXX o protiprávním jednání ze strany obžalovaného neuvedla pravdu.

Opisem z rejstříku trestů bylo prokázáno, že obžalovaný má záznam z roku 1993, u kterého má odsouzení ze zákona zahlazeno, a dále záznam z roku 2013 pro přečiny nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku a usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, za které mu byl uložen mimo jiné souhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu 42 měsíců do 10. 3. 2017. Ze zprávy Města Přelouče soud zjistil, že obžalovaný v minulosti spáchal přestupek podle zákona o silničním provozu a přestupek krádeže podle zákona o přestupcích.

Státní zástupkyně u hlavního líčení v závěrečné řeči navrhla uznat obžalovaného vinným podle podaného návrhu na potrestání a uložit mu souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody. Obhájce požadoval zprostit obžalovaného obžaloby. Pro případ, že by soud dospěl k jinému závěru, obhájce navrhoval, aby soud upustil od uložení souhrnného trestu s ohledem na již pravomocný nepodmíněný trest odnětí svobody.

Provedené důkazy soud hodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, jak má na mysli § 2 odst. 6 tr. řádu, a dospěl k závěru, že vina obžalovaného pro skutek popsany ve výrokové části tohoto rozsudku byla spolehlivě prokázána. Výpověď poškozené XXX byla dostatečně podrobná a přesvědčivá, že nebylo žádných důvodů o ní pochybovat. Sám obžalovaný nepopíral, že se s XXX potkal na cestě domů a kontaktoval ji po telefonu. Obhajoba obžalovaného spočívající v tom, že s poškozenou komunikoval pouze proto, aby si mohl vyzvednout věci z bytu, ve kterém spolu dříve bydleli, a nijak jí nevyhrožoval, byla ovšem vyvrácena ostatními v řízení provedenými důkazy. Skutečnosti tvrzené poškozenou XXX byly potvrzeny výpověďmi svědků XXX, XXX a XXX. V hlavním líčení tak bylo nade vší pochybnost prokázáno, že obžalovaný XXX vyhrožoval smrtí, a to tak, že ji podřeže. Poškozená pak se zřetelem k dalším incidentům s obžalovaným, kdy jeden z výhrůžných projevů ze strany obžalovaného byl již prokázán v trestním řízení vedeném u tohoto soudu pod sp. zn. 3 T 139/2015, nabyla důvodnou obavu, že by obžalovaný mohl výhrůžku smrtí naplnit.

Obžalovaný svým protiprávním jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku, neboť poškozené vyhrožoval usmrcením takovým způsobem, že to u ní mohlo vzbudit důvodnou obavu o život, jakož i obavu o zdraví a život jí blízkých osob. Objektivní stránka přečinu nebezpečného vyhrožování spočívá v jednání, kdy je vyhrožováno usmrcením, těžkou újmou na zdraví nebo jinou těžkou újmou. Vyhrožování musí být způsobilé vzbudit u poškozené osoby důvodnou obavu z takového následku. Důvodnou obavou se rozumí obava způsobilá vyvolat vyšší stupeň úzkosti nebo jiného tísnivého pocitu ze zla, kterým je na poškozenou osobu působeno (shodně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 3 Tdo 1360/2014, nebo ze dne 11. 3. 2015, sp. zn. 7 Tdo 149/2015).

U skutkové podstaty přečinu nebezpečného vyhrožování se nevyžaduje, aby vyhrožování obžalovaného usmrcením prokazatelně vyvolalo důvodnou obavu u poškozené osoby, hodnotí se pouze způsobilost výhrůžky důvodnou obavou vzbudit. Vyhrožování usmrcením tím způsobem, který zvolil obžalovaný, u poškozené XXX i vzhledem k dosavadním vztahům s obžalovaným nepochybně důvodnou obavu o život vyvolat mohlo.

V rámci stanovení druhu trestu a jeho výměry soud hodnotil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaného, jeho dosavadní způsob jeho života a možnosti nápravy. Dále bylo přihlédnuto k chování obžalovaného po činu. Konečně soud posuzoval i účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného.

Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a pohnutkou, záměrem nebo cílem. Soud musí při stanovení druhu a výměry trestu hodnotit polehčující a přitěžující okolnosti podle § 41 a § 42 tr. zákoníku, dobu, která uplynula od spáchání trestného činu, případnou změnu situace a délku trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.

Soud předně konstatuje, že v posuzované věci nebylo možno uložit obžalovanému souhrnný trest odnětí svobody. Odsuzujícím rozsudkem soudu za jiný trestný čin se ve smyslu § 43 odst. 2 tr. zákoníku rozumí první odsuzující rozsudek o tomto jiném trestném činu totožného pachatele, bez ohledu na to, zda byl takový rozsudek případně v řízení o opravném prostředku zrušen, pokud i po tomto opravném řízení věc skončila pravomocným odsouzením pachatele za uvedený trestný čin. Shodnou povahu jako odsuzující rozsudek má i trestní příkaz, jak stanoví § 314e odst. 7 tr. řádu. Účinky spojené s vyhlášením rozsudku nastávají u trestního příkazu doručením obviněnému. Uložit souhrnný trest lze tehdy, odsuzuje-li soud obžalovaného za trestný čin, který spáchal dříve, než mu byl trestní příkaz doručen, a to i když byl trestní příkaz zrušen podáním odporu podle § 314g odst. 2 tr. řádu, pokud ovšem řízení skončilo pravomocným odsouzením (shodně rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 3. 1998, sp. zn. 4 To 124/98, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu pod č. 29/2000, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2014, sp. zn. 3 Tdo 1558/2014).

Okamžik doručení trestního příkazu je tedy rozhodující pro uložení souhrnného trestu podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku bez ohledu na to, zda byl daný trestní příkaz v důsledku podaného odporu zrušen, pokud v dalším řízení došlo k pravomocnému odsouzení pachatele. Takový stav nastal i v posuzované věci. V trestní věci obžalovaného XXX, vedené u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 3 T 139/2015, byl dne 30. 9. 2015 vydán trestní příkaz. Trestní příkaz byl XXX doručen dne 13. 10. 2015, tedy před ukončením trestného jednání, pro které byl nyní státním zástupcem podán návrh na potrestání obžalovaného. Tato trestná činnost obžalovaného probíhala od 14. 8. 2015 do 1. 11. 2015. Trestní příkaz ve věci sp. zn. 3 T 139/2015 byl obžalovanému doručen přede dnem 1. 11. 2015, tj. před dokončením pokračujícího trestného činu obžalovaného v nyní řešené věci sp. zn. 3 T 200/2015. Trestné jednání obžalovaného popsané ve výroku tohoto rozsudku proto nebylo možno posoudit jako trestný čin, který by byl v souběhu s tou trestnou činností, pro kterou byl obžalovaný odsouzen doručeným trestním příkazem a po podání odporu proti trestnímu příkazu pravomocným rozsudkem. Nejde totiž o souběh, byl-li další trestný čin spáchán po doručení trestního příkazu, byť před vyhlášením odsuzujícího rozsudku, kterým byl trestní příkaz zrušen. Za trestný čin spáchaný po doručení trestního příkazu bylo proto obžalovanému nutno uložit samostatný trest.

Na polehčující okolnosti soud u obžalovaného neusuzoval. Obžalovaný trestný čin ani zčásti nedoznal. Necítil odpovědnost v tom smyslu, že by to mohlo dostatečně odůvodnit závěr, že se podobného trestného jednání již nedopustí a bude žít řádným životem. Přitěžující okolností bylo u obžalovaného spáchání přečinu ve zkušební době po podmíněném odsouzení za jiný trestný čin, tedy v době, kdy byl obžalovaný povinen prokázat, že výkon dříve podmíněně uloženého trestu odnětí svobody není nutný. Trest odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu proto již nebylo možno obžalovanému uložit. Soud má naopak za to, že účel trestu lze naplnit pouze trestem nepodmíněným. Za přiměřený trest považoval soud vzhledem k okolnostem případu trest odnětí svobody výrazně v dolní polovině zákonné trestní sazby, která činí podle § 353 odst. 1 tr. zákoníku až jeden rok, a to trest v trvání čtyř měsíců nepodmíněného odnětí svobody.

Pro výkon trestu byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem, neboť trest byl uložen za úmyslný trestný čin a obžalovaný nebyl před spácháním trestného činu ve výkonu trestu. K zařazení do jiného typu věznice soud neshledal podmínky.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu. Odvolání se podává u Okresního soudu v Pardubicích a rozhoduje o něm Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, pokud toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytykány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Právo podat odvolání nemá ten, kdo se jej platně vzdal.

V Pardubicích dne 15. dubna 2016

JUDr. Petr V a n ě ě k , Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Š. Krejčíková